

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 17Co/9/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3616204998
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 05. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Ivan Kubínyi
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2020:3616204998.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Ivana Kubínyiho a členiek senátu Mgr. Zuzany Holúbkovej a JUDr. Gabriely Janákovej v spore žalobcu: Stavebné bytové družstvo, so sídlom Pod Šípkom 1301, Partizánske, IČO: 00 688 185, zast. advokátskou kanceláriou BUŽEK & TEREM advokáti s.r.o., so sídlom Mariánska 12, Bratislava, proti žalovaným: 1/ D. Y., nar. XX.XX.XXXX, bytom U., Y. XXX/X, 2/ Q. Y., nar. XX.XX.XXXX., bytom U., Y. XXX/X, 3/ L. P., nar. XX.XX.XXXX, bytom U., Y. XXX/X, 4/ L. P., nar. XX.XX.XXXX, bytom U., Y. XXX/X, 5/ T. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom U., Y. XXX/X, 6/ U. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom U., Y. XXX/X, 7/ L. J., nar. XX.XX.XXXX, bytom U., Y. XXX/X, 8/ W. P., nar. XX.XX.XXXX, bytom U., Y. XXX/X, 9/ A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom U., Y. XXX/X, 10/ L. W. B., nar. XX.XX.XXXX., bytom U., Y. XXX/X, 11/ V. T., nar. XX.XX.XXXX, bytom U., Y. XXX/X, 12/ L. Q., nar. XX.XX.XXXX, bytom U., Y. XXX/X, 13/ T. T., nar. XX.XX.XXXX, bytom U., Y. XXX/X., 14/ Q. W., nar. XX.XX.XXXX, bytom U., Y. XXX/X, 15/ Q. W., nar. XX.XX.XXXX, bytom U., Y. XXX/X, 16/ L. Y., nar. XX.XX.XXXX, bytom U., Y. XXX/X, 17/ V. R., nar. XX.XX.XXXX, bytom U., Y. XXX/X, 18/ L. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom U., Y. XXX/X, 19/ Q. P., nar. XX.XX.XXXX, bytom U., Y. XXX/X., 20/ T. P., nar. XX.XX.XXXX, bytom U., Y. XXX/X, 21/ D. P., nar. XX.XX.XXXX, bytom U., Y. XXX/X, 22/ D. P., nar. XX.XX.XXXX, bytom U., Y. XXX/X, 23/ Q. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom R., N., U. XXX, 24/ C. I., nar. XX.XX.XXXX, bytom D., P. XXXX/XX, 25/ B. Q., nar. XX.XX.XXXX, bytom U., Y. P. XXX/X, 26/ L. W., nar. XX.XX.XXXX, bytom U. - F., T. XXX/X, 27/ C. W., nar. XX.XX.XXXX, bytom U., F. XXXX/XX, 28/ U. S., nar. XX.XX.XXXX, bytom U., U. XXX/XX, 29/ L. U. S., nar. XX.XX.XXXX, bytom U. - L., P. XX/XX, 30/ A. Q., nar. XX.XX.XXXX, bytom U., Y. XXX/X, 31/ I. W. O. A., nar. XX.XX.XXXX, bytom U., Y. XXX/X, 32/ J. A., nar. XX.XX.XXXX, bytom U., Y. XXX/X., 33/ F. Y., nar. XX.XX.XXXX, bytom U., Y. XXX/X, 34/ A. S., nar. XX.XX.XXXX, bytom U., Y. XXX/X, 35/ J. S., nar. XX.XX.XXXX, bytom U., Y. P. XXX/X, 36/ D. U., nar. XX.XX.XXXX, bytom U., Y. XXX/X, 37/ F. U., nar. XX.XX.XXXX, bytom U., Y. XXX/X, 38/ A. W., nar. XX.XX.XXXX, bytom U., Y. XXX/X, 39/ V. L., nar. XX.XX.XXXX, bytom U., Y. XXX/X, 40/ F. C., nar. XX.XX.XXXX, bytom U., Y. XXX/X, 41/ L. C., nar. XX.XX.XXXX, bytom U., Y. XXX/X, 42/ V. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom U., Y. XXX/X, 43/ U. I. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom Q., D. XXXX/XX, 44/ S. A., nar. XX.XX.XXXX, bytom U., Y. XXX/X, 45/ T. A., nar. XX.XX.XXXX, bytom U., Y. XXX/X, 46/ D. Q., nar. XX.XX.XXXX, bytom C., M. X. J. XXXX/X, 47/ V. Q., nar. XX.XX.XXXX, bytom U., Y. XXX/X, 48/ I. S., nar. XX.XX.XXXX, bytom U., Y. XXX/X, 49/ I. S., nar. XX.XX.XXXX, bytom U., Y. XXX/X, zastúpení žalovaným 48/, žalovaní 48/ a 49/ zastúpení JUDr. Matejom Valjentom, advokátom so sídlom Jesenského 232, Partizánske, o zaplatenie 1.454,88 eur s prísl., o odvolaní žalovaných proti rozsudku Okresného súdu Partizánske zo dňa 04. septembra 2018, č.k. 3C/199/2016-383, takto

rozhodol:

I. Rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

II. Žalobcovi **p r i z n á v a** voči žalovaným nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. uložil žalovaným 1/ a 2/ povinnosť zaplatiť žalobcovi spoločne a nerozdielne sumu 35,28 eur s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 35,28 eur od 11.11.2015 do zaplataenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Výrokmi II. - XXXI. uložil postupne ďalším žalovaným (niektorým žalovaným túto povinnosť uložil splniť solidárne, ak boli viacerí žalovaní vlastníkami jedného bytu) povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 47,32 eur s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 47,32 eur od 11.11.2015 do zaplataenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Výrokom XXXII. priznal žalobcovi náhradu trov konania. Rozhodoval na základe žaloby, ktorou sa žalobca domáhal od žalovaných zaplataenia sumy 1.454,88 eur s prísl. na tom základe, že žalobca bol správcom bytového domu, v ktorom sú žalovaní vlastníkami bytov. Splnomocnili ho na vykonanie zateplenia bytového domu a na zabezpečenie finančného krytia. Žalobca poskytol zo svojich finančných prostriedkov v prospech účtu žalovaných sumu, ktorú však od žalovaných nedostal späť, a preto ju žiadal vydať. Súd z výpisov z účtu zistil, že žalobca skutočne poskytol žalovaným sumu 22.500 eur zo svojho účtu. Následne ako správca účtu žalovaných si postupne poskytnuté finančné prostriedky z tohto účtu vracal, a to v celkovej výške 20.979,23 eur. Tieto skutočnosti žalovaní nespochybnili. Konštatovali len, že žalobcovi k týmto operáciám nedali žiaden súhlas. Súd sa s týmto tvrdením stotožnil, no dodal, že žalobca tieto operácie vykonal za účelom zabezpečenia realizácie plynulého zateplenia bytového domu. Toto riešenie podľa súdu nebolo najšťastnejšie, ale žalovaní splnomocnili žalobcu na všetky finančné operácie a zrejme preto to riešil žalobca takýmto spôsobom. To nič ale podľa súdu nemenilo na skutočnosti, že zo strany žalobcu bolo na účet žalovaných poskytnutých 22.500 eur a vrátených mu bolo len 20.979,23 eur. Z toho plynie, že zo strany žalovaných došlo k bezdôvodnému obohateniu, žalovaní mali žalobcovi vrátiť ešte rozdiel medzi poskytnutou a vrátenou sumou, a to vo výške 1.520,77 eur ($22.500 - 20.979,23 = 1.520,77$). Súd zastával záver, že bezdôvodné obohatenie tu vzniklo podľa § 454 Občianskeho zákonníka, keď žalobca vykonal prevod finančných prostriedkov na účet žalovaných, aby sa z nich mohlo ďalej plniť v prípadoch, keď na účte žalovaných nebol dostatok finančných prostriedkov. V tomto prípade teda žalobca plnil za žalovaných. Tí by mu v zmysle § 458 ods. 1 Občianskeho zákonníku mali vydať rozdiel medzi poskytnutou a vrátenou sumou. Žalovaní mali teda vrátiť žalobcovi sumu 1.520,77 eur, avšak jeden z majiteľov bytov žalobcovi vystavenú faktúru zaplatil, a tak žalobca žiadal vydať len sumu 1.454,68 eur. Vzhľadom na to súd priznal žalobcovi túto sumu z titulu bezdôvodného obohatenia, pričom túto čiastku rozpočítal medzi jednotlivé byty a ich vlastníkov. Súd priznal žalobcovi popri istine i zákonný úrok z omeškania odo dňa nasledujúceho po splatnosti faktúr splatných dňa 10.11.2015, ktoré žalobca vystavil jednotlivým žalovaným. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP.

2. Proti tomuto rozsudku podali v zákonnej lehote prostredníctvom zástupcu odvolanie všetci žalovaní. Uviedli, že v konaní bol preukázaný len tok finančných prostriedkov medzi bankovým účtom žalobcu a ich bankovým účtom, avšak žalobca žiadnym dôkazom nepreukázal, že poskytoval vlastné finančné prostriedky, práve naopak. Bolo nepochybné, že až do ukončenia zmluvy o správe bytového domu všetci žalovaní uhrádzali zálohové platby v prospech bankového účtu žalobcu, a teda na bankovom účte žalobcu sa nachádzali aj finančné prostriedky ich, a nie naopak. Na ich bankovom účte sa nikdy nenachádzali finančné prostriedky žalobcu, žalobca v prospech ich bankového účtu posielal len ich vlastné finančné prostriedky, nikdy nie svoje vlastné. Nesúhlasili s tvrdením, že finančné toky žalobca uskutočňoval za účelom zabezpečenia plynulého zateplenia bytového domu, nakoľko na tento účel bol žalovaným poskytnutý úver zo Štátneho fondu rozvoja bývania, a teda žalobca nemal žiadny dôvod poskytovať žalovaným vlastné finančné prostriedky. Ak by bolo možné prijať záver, že žalobca im poskytoval finančné prostriedky za účelom zabezpečenia plynulého zateplenia bytového domu, tak im poskytoval úverové, a teda požičané finančné prostriedky, ktoré splácali a stále splácajú, a teda nemohlo v žiadnom prípade ísť o finančné prostriedky žalobcu. Žalobca ako správca bytov mal príjmy len z titulu poplatkov za správu bytov a tieto finančné prostriedky používal na svoju vlastnú činnosť a je neprijateľné a nelogické, aby tieto finančné prostriedky poskytoval im. Žalobca teda nemal žiadny dôvod poskytovať im finančné prostriedky, nakoľko im bol poskytnutý úver, a teda disponovali dostatkom finančných prostriedkov. Namietali, že nie je zrejmé, z akých dôkazov súd ustálil, že žalobca poskytol zo svojho účtu žalovaným práve sumu vo výške 22.500 eur, takéto tvrdenie nevyplývalo zo žiadneho predloženého a vykonaného dôkazu. Žalovaní si tvorili zálohu už na bankovom účte žalobcu a žalobca následne tieto finančné prostriedky vložil na ich novo zriadený účet. Poukázali na ust. § 8 ods. 3 zákona o vlastníctve bytov a nebytových priestorov (ďalej ZoVB), z ktorého vyplýva pre správne posúdenie skutkového stavu veci to, že správca bol povinný viesť samostatne analytické účty osobitne za každý dom, ktorý spravuje a prostriedky získané z úhrad za plnenia od vlastníkov bytov a nebytových priestorov v dome a prostriedky fondu prevádzky, údržby a opráv musel správca viesť oddelenie od účtu správcu v banke, a to osobitne

pre každý spravovaný dom, a majiteľom účtu domu zriadeného správcom v banke boli vlastníci bytov a nebytových priestorov v dome. Za týmto účelom zriadil žalobca pre bytový dom samostatný účet, pričom bol zriadený dňa 17.03.2009 s počiatočným vkladom 20.100 eur. Z tohto bankového účtu bola realizovaná úhrada jednotlivých splátok úveru poskytnutého ŠFRB a so zreteľom na ustanovenie § 8 ods. 3 ZoVB, majiteľom tohto bankového účtu, rovnako aj finančných prostriedkov na tomto bankovom účte, boli žalovaní. Na tomto bankovom účte bola zriadená aj vinkulácia troch splátok úveru v prospech ŠFRB. Z toho vyplýva, že žalobca nemá právny nárok na finančné prostriedky, ktoré sa nachádzali na bankovom účte, nakoľko ich majiteľom sú oni. Žalobca nepredložil žiadny dôkaz o poskytovaní nejakých finančných výpomocí z jeho strany, nepredložil objektívny dôkaz o konkrétnej výške finančnej podpory, dátum poskytnutia, dohodnutý dátum vrátenie finančných prostriedkov a podobne. Len tvrdil, že finančné prostriedky na bankovom účte sú jeho, avšak svoje tvrdenia žiadnym spôsobom nepreukázal. Skutočnosť, že finančné prostriedky na bankovom účte boli v ich vlastníctve, potvrdil okrem iného aj samotný žalobca, keď v písomnej odpovedi spoločnosti HomePro správcovská Partizánske s.r.o. zo dňa 02.02.2015 uviedol, že rozdiel vo výške 1.491,69 eur predstavuje trojmesačnú bankovú záruku, ktorá bude zaslaná až po uvoľnení zo strany ŠFRB. Žalobca si bol vedomý skutočnosti, že ide o finančné prostriedky žalovaných a z uvedeného dôvodu aj potvrdil, že tieto patrili novému správcovi. Ďalej poukázal na § 14 ZoVB, z ktorého vyplýva, že ak by im aj žalobca poskytol nejaké finančné prostriedky, tak neexistuje žiadne rozhodnutie a ich súhlas o poskytnutí takýchto finančných prostriedkov od žalobcu. Ak uviedol, že im poskytoval finančné výpomoci a ak by aj bolo preukázané ich poskytnutie, tak takýto úkon by bolo potrebné hodnotiť ako poskytnutie úveru. Avšak na čerpanie úveru zo strany žalobcu sa neuskutočnilo žiadne hlasovanie tak, ako to prikazuje ustanovenie § 14 ods. 4 ZoVB. Vzhľadom na uvedené žiadal, aby odvolací súd zmenil napadnutý rozsudok tak, že žalobu zamietne a prizná im voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu alebo rozsudok zruší a vec vráti súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

3. K podanému odvolaniu sa prostredníctvom právneho zástupcu vyjadril žalobca. Uviedol, že žalovaní v odvolaní nepodložili svoje argumenty ani jedným relevantným dôkazom. Tvrdenia žalovaných sú len opakovaním toho, čo už odznelo na súde prvej inštancie. Považoval tvrdenie žalovaných o nedostatočnosti dôkazov za účelové, keďže žalovaní počas celého priebehu konania na súde navrhli vykonanie len jedného dôkazu, a to jeho odpoveď zo dňa 02.02.2015. Bol to však on, kto počas celého priebehu konania predkladal dostatočné a zjavné dôkazy preukazujúce právny nárok na zaplatenie žalovanej sumy. Poukázal na bod 43 rozsudku, z ktorého vyplýva, že skutočnosti o poskytnutí sumy 22.500 eur žalovaným, následné vracanie tejto sumy a skutočné vrátenie iba sumy 20.979,23 eur žalovaní nenamietali, okrem vyjadrenia, že k takejto operácii nedali žiadny súhlas. Z tohto odôvodnenia súdu jasne vyplýva, že sa súd stotožnil s dôkazmi a tvrdeniami ním preukázanými. Zdôraznil, že práve toky finančných prostriedkov, vyplývajúce z hospodárskeho výsledku za rok 2014, ktoré nikdy žalovaní ani nový správca nenamietali, jasne a zrozumiteľne preukazujú právny nárok na zaplatenie žalovanej sumy. Z týchto dôvodov žiadal o potvrdenie napadnutého rozsudku a priznanie náhrady trov konania.

4. K podanému vyjadreniu žalobcu sa písomne vyjadrili žalovaní prostredníctvom svojho zástupcu, pričom vyjadrenia uvedené žalobcom nepovažovali za pravdivé a v ostatnom sa pridrižovali podanému odvolaniu.

5. Krajský súd ako súd odvolací preskúmal vec podľa § 379 a § 380 ods. 1 CSP bez nariadenia pojednávania odvolacieho súdu podľa § 385 ods. 1 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdiť.

6. Odvolací súd sa venoval jednotlivým odvolacím námietkam žalovaných, ktoré sa vzťahovali k spochybňovaniu vzniku bezdôvodného obohatenia na ich strane na úkor žalobcu. Pre ich nesprávnosť bolo potrebné všeobecne vymedziť samotný účel bezdôvodného obohatenia a až následne v tomto svetle pristúpiť k ich jednotlivému hodnoteniu.

7. Bezdôvodné obohatenie predstavuje osobitný právny inštitút mimozmluvného záväzkového práva. Cieľom právnej úpravy bezdôvodného obohatenia v Občianskom zákonníku (ale aj v iných právnych predpisoch súkromného práva) je reparácia nerovnováhy, ku ktorej dochádza bez relevantného právneho dôvodu v majetkovej sfére subjektov právnych vzťahov. K majetkovej nerovnováhe dochádza v právnych vzťahoch pomere pravidelne, avšak o bezdôvodnom obohatení možno hovoriť výlučne vtedy, ak absentuje právny dôvod tejto majetkovej nerovnováhy. Právnym dôvodom môže byť výlučne

zákon alebo na základe zákona právne relevantná skutočnosť (napr. zmluva, vznik škody a pod.). Primárnou funkciou právnej úpravy bezdôvodného obohatenia je tak náprava nespravodlivej majetkovej nerovnováhy vzniknutej z titulu absencie relevantného právneho dôvodu.

8. Na vznik osobitného záväzkovo-právneho vzťahu z bezdôvodného obohatenia sa vyžaduje kumulatívne splnenie zákonných predpokladov. Tým je objektívna fakticita vzniku majetkovej výhody či prospechu, merateľná a vyjadriteľná všeobecným peňažným ekvivalentom. Pojmovým znakom tohto faktického stavu však musí byť absencia relevantného právneho dôvodu vzniku tohto obohatenia. Faktický stav majetkovej nerovnováhy subjektov právnych vzťahov teda pojmovo vyžaduje bezdôvodnosť tohto stavu. Dôkaz o existencii bezdôvodného obohatenia na strane obohateného musí ponúknuť postihnutý, ktorý žalobou na súde žiada o vydanie bezdôvodného obohatenia. Na vznik právneho vzťahu z bezdôvodného obohatenia však nestačí iba existencia objektívnej skutočnosti vzniku majetkovej výhody určitého subjektu práva bez právneho dôvodu. Toto obohatenie musí ísť „na úkor“ iného subjektu práva. To znamená, že majetkový prírastok jedného subjektu sa musí v určitej peniazmi vyjadriteľnej miere prejavíť v majetkovej sfére iného subjektu. Musí teda existovať určitá kauzálna väzba medzi obohatením sa jedného subjektu (majetkový prospech) a úbytkom (ujmou) v majetkovej sfére iného subjektu.

9. Cieľom inštitútu bezdôvodného obohatenia preto je náprava stavu, v ktorom sa jednému subjektu zväčšil majetok, hoci nebol na to právny dôvod, alebo sa mu, naopak, zmenšil jeho majetok, hoci absentoval na to právny dôvod. Samotný presun majetkovej hodnoty, ktorý sa učíní bezdôvodne, môže byť odrazom vedomého konania alebo dôsledkom omylu. Pri hodnotení bezdôvodného obohatenia a jeho povinnosti navrátenia ukrátenému subjektu sa však nevychádza z úmyslu, resp. omylu subjektu, ktorý presunie majetkovú hodnotu na iný subjekt, ale vychádza sa z výsledku, teda zo samotného faktu, že došlo k zväčšeniu, resp. zmenšeniu majetku napriek absencii právneho dôvodu tejto zmeny.

10. Judikatúra Najvyššieho súdu Českej republiky, aplikovateľná i na tento prípad, sa prihlásila k záveru, že zodpovednosť za bezdôvodné obohatenie je objektívneho charakteru, pričom „predpokladom jeho vzniku nie je protiprávny úkon obohateného ani jeho zavinenie, podstatné je iba to, že stav obohatenia vznikol“ (rozsudok NS ČR sp. zn. 33 Odo 882/2006 zo dňa 24.06.2008).

11. Zastupiteľnou je vec, v prípade ktorej nezáleží na jej individuálnych vlastnostiach, a preto je nahraditeľná inou vecou rovnakého druhu a akosti (napr. potraviny, peniaze). Opakom sú veci nezastupiteľné, ktoré nemožno nahradiť vecami rovnakého druhu a kvality.

12. Optikou týchto všeobecných záverov je potrebné vyhodnotiť aj odvolacie námietky žalovaných. Tí namietali, že žalobca žiadnym spôsobom nepreukázal, že poskytoval vlastné finančné prostriedky na ich účet zo svojho účtu. Namietali, že žalobca nepredložil v konaní žiadny dôkaz o tom, že finančné prostriedky, ktoré boli prevádzané v prospech ich bankového účtu, boli finančnými prostriedkami v jeho vlastníctve. Súčasne zásadnou odvolacou námietkou bolo, že prostriedky poukazované žalobcom na účet žalovaných patrili žalovaným. Podľa žalovaných preto, že na účet žalovaného poukazovali preddavkové platby a na jeho účte boli teda aj finančné prostriedky žalovaných; preto podľa žalovaných nemohol žalobcovi vzniknúť žiaden nárok na ich vrátenie, keď poukazoval zo svojho účtu na ich spoločný účet peniaze patriace žalovaným.

13. Východiskom uvedeného názoru a principiálne celej obrany žalovaných je rozlišovanie, kto je majiteľom peňazí na bankovom účte, keď žalovaní považujú za významné, či peniaze na účte žalobcu patrili jemu alebo naopak patrili žalovaným. Takéto rozlišovanie však nie je z povahy veci právne možné. Majiteľom peňazí na bankovom účte, zriadenom na základe zmluvy o bežnom účte (§ 708 a nasl. Obchodného zákonníka), nie je osoba, ktorá na účet peniaze poukázala, ani majiteľ účtu, ale vždy banka. To napokon vyplýva aj z rozhodovacej praxe Najvyššieho súdu SR, ktorý v rozhodnutí sp. zn. 8Cdo/43/2018 zo dňa 27. marca 2019 uviedol: „Peniaze sú nesporne zastupiteľnými vecami, momentom pripísania na účet sa stávajú vlastníctvom banky, ktorá účet spravuje, preto ani zostatok na účte alebo vkladovom účte nie je vecou patriacou tzv. majiteľovi účtu, ale predstavuje len nárok osoby, pre ktorú sa účet vedie na vyplatenie aktívneho zostatku.“

14. Vzhľadom na uvedené nemohla v konaní obstáť obrana žalovaných založená na tom, kto bol majiteľom peňazí poukázaných z účtu žalobcu na účet žalovaných. Pokiaľ teda žalobca disponoval

peniazmi na svojom účte tak, že ich poukázal na účet žalovaných, nemohlo mať toto plnenie právny dôvod v tom, že prevádzané peniaze patrili žalovaným, ale mohlo mať právny dôvod jedine v tom, že žalobca týmto prevodom plnil povinnosť, ktorú mal voči žalovaným. V danom vzťahu by to mohla byť typicky povinnosť z vyúčtovania preddavkov poukazovaných vlastníkmí bytov na účet žalobcu (nepochopiteľne v rozpore s ust. § 10 ods. 6 zákona č. 182/1993 Z.z.), alebo napríklad aj povinnosť vrátiť finančné prostriedky, ktoré by žalobca neoprávnene čerpal zo spoločného účtu žalovaných ako vlastníkov bytov. Žalovaní však v konaní netvrdili, a ani inak nebolo preukázané, že platby žalobcu z jeho účtu v prospech ich účtu mali právny dôvod, na základe ktorého by im tieto platby patrili (okrem neopodstatneného tvrdenia o ich vlastníctve k prostriedkom na účte žalobcu). Preto súd prvej inštancie správne uzavrel, že platby žalobcu na účet žalovaných nemali právny dôvod a boli bezdôvodným obohatením žalovaných. To v rozsahu, v ktorom platby žalobcu na účet žalovaných prevyšovali sumu platieb z účtu žalovaných na účet žalobcu, teda celkovo vo výške žalovanej istiny.

15. Pre úplnosť je potrebné uviesť, že ak podľa žalovaných disponoval žalobca ich peniazmi, ktoré mu nepatrili, na čo možno usudzovať z tvrdenia žalovaných, že na účte žalobcu sa nachádzali ich peniaze, zakladalo by to existenciu ich pohľadávky voči žalobcovi (nie majetkové právo k peniazom na účte žalobcu). Existenciu takejto pohľadávky by však súd v konaní mohol zohľadniť ako obranu žalovaných len v prípade, že by takáto ich pohľadávka bola v konaní proti žalobcovi uplatnená ako obrana a bola by riadne špecifikovaná výškou a dôvodom, k čomu však v konaní nedošlo.

16. Ako sa obdobne zmienil aj súd prvej inštancie, právny vzťah žalobcu a žalovaných trpel viacerými nesprávnosťami a potom ťažko možno presne zúčtovať vzájomné práva a povinnosti. Pokiaľ však bolo v konaní preukázané, že žalobca poukázal na účet žalovaných viac, ako bolo poukázané naopak z ich účtu na účet žalobcu, nebolo možné bez tvrdenia a preukázania dôvodnosti tohto plnenia rozhodnúť inak, než že toto plnenie v prospech žalovaných im nepatrí a sú povinní ho žalobcovi vrátiť ako bezdôvodné obohatenie.

17. Pokiaľ žalovaní ďalej uvádzali, že nie je zrejmé, z akých dôkazov súd ustálil, že žalobca im poskytol zo svojho účtu práve sumu vo výške 22.500 eur, uvedené preukázal žalobca výpismi z účtov (č.l. 231 - 262). Tieto skutkové zistenia vyplývajú z bodu 33. napadnutého rozsudku. Tento fakt nespochybňovali pred súdom prvej inštancie ani samotní žalovaní (bod 43. napadnutého rozsudku). Z hľadiska skutkového bolo v konaní podstatné to, že žalobca skutočne poskytol zo svojho účtu žalovaným sumu 22.500 eur, z ktorých mu bola vrátená suma 20.979,23 eur, pričom pre rozdiel uvedených súm vyplatených v prospech žalovaných nebol v konaní preukázaný právny dôvod. Preto sa jedná o bezdôvodné obohatenie žalovaných na úkor žalobcu, ktoré sú povinní vrátiť.

18. S poukazom na uvedené skutočnosti odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

19. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP tak, že žalobcovi priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % voči všetkým žalovaným, nakoľko bol v odvolacom konaní plne úspešný. O výške tejto náhrady rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 CSP).

20. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom krajského súdu jednomyseľne.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie **n**ie **j**e **p**ríp**u**st**n**é.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).